

записки. Серія: Проблеми методики фізико-математичної і технологічної освіти. 2016., Вип. 10. С. 135-141.

2. Педченко Г.Л. Модель сучасного спеціаліста аграрного профілю. *Наука і методика*. 2006. № 5. С. 128–129.

3. Яблонський В. Вища освіта України на рубежі тисячоліть. Київ, 1998. 228 с.

Карчевська Тетяна

канд. вет. наук, доцент

Подільський державний аграрно-технічний університет

Кам'янець-Подільський, Україна

РОЛЬ ДИСЦИПЛІНИ «ЕПІЗООТОЛОГІЯ ТА ІНФЕКЦІЙНІ ХВОРОБИ» У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ АГРАРНОЇ СФЕРИ

Дисципліна «Епізоотологія та інфекційні хвороби» є однією із профілюючих клінічних дисциплін в процесі підготовки фахівця ветеринарної медицини. Роль навчальної дисципліни «Епізоотологія та інфекційні хвороби» в процесі формування майбутнього фахівця ветеринарної медицини надзвичайно велика, так як одне з перших місць серед захворювань і причин загибелі тварин займають і будуть займати саме інфекційні захворювання.

Метою вивчення предмету є формування у студентів теоретичних знань, клінічного мислення та удосконалення практичних навиків при діагностиці, лікуванні та профілактиці інфекційних хвороб тварин.

Для засвоєння матеріалу, включеного в програму дисципліни, передбачаються такі види навчання: лекції, лабораторно-практичні заняття, самостійна робота, навчальна практика, виробнича практика, самостійна робота, індивідуальні завдання (виконання курсової роботи) під керівництвом викладача. Розподіл програмного матеріалу за видами занять і послідовність його викладення визначається кафедрою. При цьому дотримуються таких принципів подачі матеріалу: в лекціях аналізуються найважливіші проблемні питання інфекційної патології, що визначають основу підготовки за спеціальністю «Ветеринарна медицина» в галузі агропромислового комплексу і потребують науково-теоретичного обґрунтування; на лабораторно-практичних заняттях вивчаються окремі питання, винесені згідно типової і робочої програм на лабораторно-практичні заняття, де студенти вивчають правила оформлення необхідної ветеринарної документації, методи діагностики інфекційних хвороб, опрацьовують інструктивний матеріал з певної теми, розв'язують ситуаційні завдання тощо.

Самостійна робота повинна бути націлена на закріплення лекційного матеріалу а також передбачає самостійне вивчення деякого програмного матеріалу інформаційного характеру для поглиблення чи розширення поданого викладачем

лекційного та лабораторно-практичного обсягу матеріалу [1].

Індивідуальне заняття під керівництвом викладача заключається у виконанні курсової роботи за однією із запропонованих тем в конкретних виробничих умовах під час виробничої практики.

Метою виробничої практики з дисципліни «Епізоотологія та інфекційні хвороби» є практичне застосування, розширення і поглиблення набутих знань, умінь та навичок, набуття і вдосконалення студентами професійної майстерності, вивчення і узагальнення передового досвіду роботи місцевих структур ветеринарної служби, впровадження у виробництво досягнень ветеринарної науки. Студенти здобувають вміння та практичні навички при проведенні епізоотологічного аналізу матеріалів досліджень, правильного користування спеціальною літературою, довідниками, виробляється здатність критично мислити з конкретних питань ветеринарної медицини, узагальнювати і на основі ґрунтовних висновків давати рекомендації виробництву. Виходячи з цього, деякі курсові роботи завершуються дипломними роботами. Ми вважаємо, що під час практики студент має безпосередньо брати участь у виробничих процесах. Така практика стає цілеспрямованою, оскільки суспільно корисна праця має більше значення, ніж праця з метою набуття практичних знань. Безумовно, після проходження такої практики й виробничо-творчих контактів з фахівцями, які працюють, у студентів змінюється ставлення до професії і підвищується критичне ставлення до своїх професійних якостей [2, 3].

З метою інтенсифікації і підвищення ефективності процесу навчання широко використовується кредитно-трансферний принцип, програмовані завдання як в режимі вивчення курсу, так і в режимі контролю знань студентів; проблемні методи та аналіз конкретних виробничих ситуацій; застосування технічних засобів [4].

Для контролю якості підготовки застосовуються комплексні контрольні завдання, підготовка відповіді на які вимагає поєднання інформаційного та діяльного підходів і які дозволяють оцінити не лише одержані знання, але й уміння застосувати їх в конкретних виробничих умовах.

Сьогодні особливо гостро зростає відповідальність спеціалістів ветеринарної медицини перед суспільством, адже від рішення, прийнятого фахівцем-епізоотологом, залежить не лише добробут, а й життя багатьох людей і тварин. Тому підготовка майбутніх спеціалістів цієї сфери вимагає особливої відповідальності від викладача, який повинен враховувати цілий ряд психологічних моментів в процесі викладання і навчання, щоб підготувати дійсно висококваліфікованого фахівця. Викладач в процесі професійної підготовки майбутнього фахівця ветмедицини повинен постійно розвивати позитивне ставлення і донести до кожного студента на відповідних прикладах значущу мотивацію праці за обраною професією, враховуючи при цьому всі психологічні аспекти, що в свою чергу дозволить розвивати та стимулювати професійні здібності.

На сучасному етапі розвитку освіти майже всі країни усвідомили необхідність впровадження у професійну підготовку майбутніх фахівців моделей особистісно орієнтованої освіти, в яких студент є центральною фігурою професійної підготовки, і у процесі навчання необхідно врахувати потреби, мотиви, цілі, здібності, активність, інтелект та інші індивідуально-психологічні його особливості [5]. Це стосується також і дисципліни «Епізоотологія та інфекційні хвороби».

Навчальна дисципліна «Епізоотологія та інфекційні хвороби» є

фундаментальною профілюючою дисципліною при підготовці фахівців ветеринарної медицини для роботи у галузі тваринництва. Подальше вивчення дисципліни потребує особистісних професійних якостей майбутніх фахівців-аграрників, впровадження інноваційно-педагогічних технологій, психологічно-педагогічної підготовки викладачів вищих навчальних закладів аграрного профілю.

Список використаних джерел

1. Бойко М.Ф. Стан та перспективи практичної підготовки молодших спеціалістів в аграрних навчальних закладах. Проблеми освіти : науково-методичний збірник. Київ : Науково-методичний центр вищої освіти, 2005. Вип. 41. С. 15-26.
2. Бойко М.Ф., Мазоренко Д.І., Тіщенко Л.М. Концептуальні аспекти підвищення ефективності практичної підготовки фахівців : збірник науково-методичних праць підвищення ефективності практичної підготовки фахівців. Харків, 2003. 274с.
3. Терехов А.М. Практичній підготовці студентів - сучасний рівень. *Освіта АПК*. 2004. № 7 (81). С. 4.
4. Лузан П.Г. Методи і форми навчання у вищій аграрній школі. Київ : Аграрна освіта, 2003. 224 с.
5. Балл Г.О. Категорія «культура особистості» в аналізі загальної та професійної освіти. *Педагогіка і психологія професійної освіти: результати досліджень і перспективи*. 2003. С. 51-61.

Кіріка Діана

канд. юр. наук, доцент

Подільський державний аграрно-технічний університет
Кам'янець-Подільський, Україна

ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ КРИЗИ ВИЩОЇ АГРАРНОЇ ОСВІТИ ТА НАУКИ В УКРАЇНІ

Сільське господарство України, беззаперечно, є так званим «донором», важливою стратегічною галуззю української національної економіки, формує засади збереження суверенності держави – продовольчу та у визначених межах економічну, екологічну та енергетичну безпеку, забезпечує розвиток технологічно пов'язаних галузей національної економіки та формує соціально-економічні основи розвитку сільських територій, дає значній частині сільського населення робочі місця.

Економіка України, в свою чергу, потребує створення нової системи інноваційного розвитку АПК, найважливішою складовою якої є аграрна освіта та наука. На сьогоднішній день існує гостра проблема підготовки висококваліфікованих кадрів, фахівців-аграріїв. Реальність свідчить про те, що формування аграрної освіти і науки не повною мірою відповідає соціально-економічним потребам нашого